

ηφαίστειο

ηφαίστειο, το, ουσ. [<αρχ. ήφαιστειον <Ήφαιστος], το ηφαίστειο. **1.** άτομο με εκρηκτική ιδιοσυγκρασία: «ενεργεί πάντα πολύ δυναμικά, γιατί είναι σκέτο ηφαίστειο». **2.** άτομο με εκρηκτική ερωτική συμπεριφορά: «μην τον βλέπεις έτσι ήρεμο, στο κρεβάτι είναι ηφαίστειο».

- **γίνομαι ηφαίστειο, α.** εκνευρίζομαι, θυμώνω έντονα και ξεσπώ δυναμικά: «έγινα ηφαίστειο με τις βλακείες που έλεγε, γι' αυτό τον άρπαξα και τον πέταξα στο δρόμο». Από την εικόνα του ηφαιστείου την ώρα που εκρήγνυται.
β. νιώθω μεγάλη ερωτική έξαψη: «με το που ξαπλώνω μ' αυτή τη γυναίκα στο κρεβάτι, γίνομαι ηφαίστειο». (Λαϊκό τραγούδι: *ήταν η νύχτα ξάστερη και το φεγγάρι φίνο κι η κοπελίτσα μ' έκανε ηφαίστειο να γίνω*).

- **κάθομαι πάνω σε ηφαίστειο**, αντιμετωπίζω πολύ δύσκολη κατάσταση, που εγκυμονεί σοβαρότατους κινδύνους: «κάθομαι πάνω σε ηφαίστειο απ' το πρωί, γιατί, αν κάνουν έλεγχο στο ταμείο κι ανακαλύψουν πως λείπουν λεφτά, πάει χάθηκα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας